

11 februarie – 17 februarie

Duhul Sfânt și roada Duhului

Textul de memorat: „*Roada Duhului, dimpotrivă, este: dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunătatea, facerea de bine, credincioșia, blândețea, înfrânarea poftelor. Împotriva acestor lucruri nu este lege.*” (Galateni 5:22,23)

„Roada Duhului” este esența vieții creștine. Apostolul Pavel spune că ea are nouă fațete care formează un singur rod și trebuie privite ca un tot. Ele nu arată ce poate face cineva pentru Dumnezeu prin darurile și talentele lui, ci cum poate trăi în armonie cu voia lui Dumnezeu, arată ce fel de om este. Toate virtuțile enumerate aici sunt prezente în Hristos. Roada Duhului reprezintă astfel trăirea lui Isus Hristos în noi, prin puterea Duhului Sfânt.

Noi nu putem produce roada Duhului prin strădaniile proprii. Este adevărat că, prin exercitarea voinței, putem ajunge să manifestăm într-o anumită măsură aceste virtuți. Însă nu vom ajunge niciodată la nivelul la care poate să ne aducă Duhul Sfânt. Față de roada Duhului, realizările noastre sunt ce este un fruct artificial pe lângă unul adevărat. De la distanță, pare la fel de frumos, dar nu are gust. Fructele adevărate nu sunt produse în fabrică. Tot așa, nici trăsăturile spirituale care alcătuiesc roada Duhului Sfânt nu apar prin puterea sau iscusința omului. Atunci când Duhul Sfânt ne pune în legătură cu Isus, prin Cuvântul Său scris, începem să manifestăm în viața noastră trăsăturile Sale.

Duminică, 12 februarie – Condiția rodirii

1. Citește Ioan 15:1-11. De ce nu putem aduce roade decât dacă suntem prinși de Isus, Vița? Cum putem să rămânem în El?

Primul secret al aducerii de roade spirituale veritabile este rămânerea în Hristos. Despărțiți de Hristos, nu putem aduce astfel de roade. Roada Duhului nu ne este atașată de cineva din exterior, ci apare natural ca urmare a trăirii lui Hristos în noi. În Ioan 15:1-11, Isus afirmă că, după cum mlădița are nevoie de seva care vine din viță, tot așa credinciosul are nevoie de viața care vine de la El. Rodirea este lucrarea adusă la îndeplinire de Dumnezeu prin Isus Hristos.

Credinciosul trebuie să rămână în Hristos. Când este prezent în gândurile noastre, Hristos devine vizibil în faptele noastre. El trăiește în noi. Viața Sa este reprodusă în noi, în sensul că noi reflectăm caracterul Său.

Roada Duhului reprezintă caracterul lui Isus, care este reprodus prin Duhul Sfânt în urmașii Săi. Când Hristos locuiește în noi, umblăm „cârmuiți de Duhul” și nu împlinim „poftele firii pământești” (Galateni 5:16).

Cum spunea Isus: „Tot așa, orice pom bun face roade bune, dar pomul rău face roade rele. Pomul bun nu poate face roade rele, nici pomul rău nu poate face roade bune” (Matei 7:17,18). Roadele bune constituie produsul natural al rămânerii noastre în Isus prin Duhul Sfânt. Când cooperăm cu Duhul Sfânt, ascultând de îndemnul Sale, în viața noastră încep să se vadă aceste roade. Caracterul ne este transformat pentru a reflecta caracterul lui Isus Hristos în vorbele, faptele și chiar în gândurile noastre. Duhul Sfânt ne dă puterea de a fi biruitori și de a ne forma virtuțile proprii copiilor lui Dumnezeu.

În 2 Timotei 3:5, apostolul face referire la niște oameni care au „doar o formă de evlavie”, dar care îi tăgăduiesc puterea. Ce diferență este în a avea doar o formă de evlavie și a fi plin de Duh Sfânt? Cum ne putem da seama cum suntem?

Luni, 13 februarie – Dragostea

2. Citește Galateni 5:22 și 1 Corinteni 13. De ce este dragostea prima în lista de virtuți care alcătuiesc

„roada Duhului”? Ce efect are ea asupra tuturor celorlalte?

Dragostea este la începutul listei de virtuți care alcătuiesc roada Duhului. Dragostea o încununează și se întreșe cu toate celelalte calități enumerate, care pot fi privite ca tot atâtea fațete ale dragostei. Dumnezeu este dragoste (1 Ioan 4:8) și, de aceea, cea mai înaltă virtute creștină este dragostea (1 Corinteni 13:13). Dragostea lui Dumnezeu constituie fundamentul și sursa a tot ce este bun. Ea este turnată în inimile noastre prin Duhul Sfânt (Romani 5:5). Ea este dovada că suntem copiii Lui.

Dragostea aceasta nu este doar un sentiment. Nu poate fi obținută prin efort uman. Ea vine ca urmare a rămânerii în Hristos. Este generoasă și nemeritată. Numai ea are capacitatea de a transforma. Este deopotrivă caldă și puternică, conducându-l pe păcătos la pocăință și trezindu-i dorința după ceva mai bun. Are puterea de a-i uni chiar și pe cei care mai înainte erau dușmani (Luca 6:27,28; Romani 5:8). Prin dragostea creștinilor unul pentru altul, lumea va ști că ei sunt cu adevărat urmașii lui Isus Hristos (Ioan 13:35). Ea îi determină pe creștini să fie înțelegători și sensibili cu semenii lor.

Remarcăm aici un fapt interesant: frumoasa expunere despre dragoste din 1 Corinteni 13 este interpusă între capitolele 12 și 14. Dacă acestea vorbesc despre darurile Duhului, capitolul 13 vorbește numai despre dragoste, ca efect al lucrării Duhului. Darurile sunt lipsite de valoare dacă nu există dragoste și nu aduc binecuvântarea urmărită de Dumnezeu. Dragostea este liantul prin care toate celelalte virtuți sunt legate ca să alcătuiască împreună roada Duhului; dragostea dă valoare tuturor acțiunilor noastre.

Cere-I Duhului Sfânt să te umple cu dragoste. Nu uita că Dumnezeu ne arată dragostea Sa și prin intermediul semenilor noștri. Cum poți să le arăți altora că îi iubești? Ce efect are dragostea asupra celorlalte virtuți care formează roada Duhului?

Marti, 14 februarie – Bucuria, pacea și răbdarea

Romani 14:17 spune: „Căci împărăția lui Dumnezeu nu este mâncare și băutură, ci neprihănire, pace și bucurie în Duhul Sfânt.” Bucuria este reacția iubirii față de binecuvântările lui Dumnezeu și față de îndurarea și iertarea Sa.

Bucuria oamenilor este în general legată de lucrurile pământești și depinde de împrejurări. Spre deosebire de ea, bucuria ca rod al Duhului este legată de Dumnezeu și de tot ce a făcut El pentru noi. Ea nu este afectată de conjunctură. Cei care fac parte din poporul lui Dumnezeu trebuie să fie bucuroși. Aceasta nu înseamnă că trebuie să afișăm un zâmbet necurmat, cu toate că și zâmbetul face mult. Ci, punându-ne încrederea în Dumnezeu, vom avea suficiente motive să ne bucurăm cu o bucurie negrăită de ceea ce a făcut El pentru noi și prin noi. Bucuria spirituală este rodul credinței active.

3. Compară Ioan 14:27 cu Romani 14:17. Ce relație există între pace și lucrarea Duhului Sfânt?

Pacea este mai durabilă decât bucuria. Ea apare ca urmare a îndreptățirii prin credința în Domnul nostru Isus Hristos (Romani 5:1). Când avem pace cu Dumnezeu, Duhul Sfânt ne ajută să fim împăciuitori și răbdători cu ceilalți. Când Dumnezeu păcii este cu noi (Filipeni 4:9), prin Duhul Sfânt, nu vom fi recalitranti și dornici de răz bunare, ci vom căuta, pe cât posibil, să trăim în pace cu toți oamenii (Romani 12:18).

4. Citește 2 Petru 3:9. Cum reflectă răbdarea caracterul lui Dumnezeu?

Răbdarea nu este o trăsătură specific umană. Ea înseamnă să-i suporti pe alții sau să înduri anumite situații, chiar dacă nu-ți plac și îți este greu. Dar să nu uităm că nu trebuie să răbdăm singuri. Dumnezeu ne sprijină prin Duhul Sfânt și ne mărește răbdarea, semnul distinctiv al credincioșilor din timpul sfârșitului (Apocalipsa 14:12). Numai cei care urmăresc un țel înalt pot fi răbdători.

Bucuria, pacea, răbdarea. În ce măsură manifesti aceste trăsături? La ce capitol mai ai de crescut?

Miercuri, 15 februarie – Bunătatea, facerea de bine, credințioșia

5. De ce sunt câștigați oamenii atât de ușor prin bunătate? În ce situații și-a manifestat Dumnezeu bunătatea față de oameni? 1 Corinteni 13:4

Cuvântul „bunătate” apare frecvent în descrierile intervențiilor lui Dumnezeu în favoarea poporului Său. De asemenea, apare în îndemnul cu privire la purtarea noastră față de cei greșiți. Dumnezeu ar fi putut să se poarte aspru cu noi, dar El a ales să se poarte cu noi ca un părinte iubitor cu copilul său lipsit de experiență (Osea 11:1-4). Probabil că nimic altceva nu ne discreditează mărturia și lucrarea creștină cum ni le discreditează lipsa de bunătate. Nu costă nimic să fii bun, dar, dacă ești bun cu cineva, poți avea acces la inima lui. Chiar și atunci când muștrăm ferm pe cineva, nu trebuie să devenim răi cu el, indiferent ce a făcut. Muștrarea cu bunătate este probabil semnul cel mai înalt al nobleței de caracter.

6. Citește Efeseni 5:9. Cu ce este asociată bunătatea (în engl.: binefacerea) în acest text?

Bunătatea și facerea de bine sunt, de fapt, expresii ale iubirii. Binefacerea se materializează prin acte de caritate, prin gesturi de omenie. Când Duhul Sfânt locuiește în noi, le facem bine celor cu care venim în contact.

7. De ce este important să fim credincioși în umblarea noastră cu Dumnezeu? Galateni 5:22

Aici este vizată credințioșia în caracter și în conduită, ca rod al Duhului Sfânt. Când ești credincios, ceilalți pot avea încredere în tine și se pot baza pe tine. Înseamnă că îți respecti cuvântul dat. Credințioșia îi este caracteristică lui Isus, care este numit „Martorul credincios” (Apocalipsa 1:5), și lui Dumnezeu Tatăl, care își împlinește făgăduințele și ne rămâne devotat (1 Corinteni 1:9; 10:13; 1 Tesaloniceni 5:24; 2 Tesaloniceni 3:3). Când suntem credincioși, reflectăm chipul lui Dumnezeu. „Nu mărimea rezultatelor pe care le obținem, ci motivele din care acționăm au greutate în fața lui Dumnezeu. El prețuiește bunătatea și credințioșia mai mult decât mărimea lucrării realizate.” - Ellen G. White, *Mărturii*, vol. 2, ed. 2011, p. 405 (510-511)

Joi, 16 februarie – Blândețea și înfrânarea poftelor

8. De ce este blândețea importantă pentru creștini? Galateni 5:23; Matei 5:5

Să fii blând nu înseamnă să fii moale. Nu înseamnă să fii laș sau incapabil să-i conduci pe alții. Despre Moise se spune că era mai blând decât orice om de pe fața pământului (Numeri 12:3) și, cu toate acestea, a fost un mare conducător. Oamenii blânzi nu sunt gălăgioși, irascibili sau agresivi. Ei au un spirit calm. Blândețea poate fi dovada exterioară a credinței obținute nu prin noi înșine, ci prin Duhul Sfânt care lucrează în noi. Adeseori, cei care ridică tonul și sunt irascibili și autoritari își ascund astfel nesiguranța și temerile.

9. La ce duce neînfrânarea? Ce binecuvântări avem când suntem stăpâni pe noi înșine și cumpătați în viață? Galateni 5:23; Proverbele 16:32.

În privința înfrânării poftelor sau stăpânirii de sine, toți trebuie să luăm seama, fiindcă, într-o măsură mai mare sau mai mică, toți avem probleme cu autocontrolul. Cumpătarea adevărată nu înseamnă numai să mănânci și să bei cu măsură, ci și să fii caracterizat de simțul măsurii în toate domeniile.

Toate virtuțile creștine studiate săptămâna aceasta fac parte din același rod al Duhului. În expunerea biblică a lucrării lui Dumnezeu în viața noastră, aspectele etice ale sfințeniei au prioritate față de darurile charismatice. Asemănarea cu Hristos în toate privințele constituie esența vieții de credință. Rodul Duhului Sfânt, ca semn distinctiv al tuturor credincioșilor de pretutindeni, generează unitatea vizibilă a bisericii.

Gândește-te în ce domenii ai nevoie de mai mult autocontrol. Poate că într-o anumită privință ești stăpân pe tine, dar în altă privință nu ești. De ce contează să ai autocontrol în toate privințele? Pregătește-te să răspunzi la această întrebare în cadrul studiului pe grupe.

Vineri, 17 februarie – Un gând de încheiere

„În limbajul modern, pasajul din Galateni 5:22,23 ar suna cam așa: «Rodul Duhului este dispoziția afectuoasă
Studiu Biblic, Trim. I, 2017 – Duhul Sfânt și spiritualitatea

- Studii -

Studiul 7 – Duhul Sfânt și roada Duhului

care inspiră iubire, spiritul iradiant și firea veselă, seninătatea și calmul, răbdarea de fier în circumstanțe dificile și față de oameni dificili, simpatia și întrajutorarea cu tact, aprecierea generoasă și caritatea unei inimi mari, loialitatea și corectitudinea în orice conjunctură, umilința care uită de sine și se bucură de alții, moderația și stăpânirea de sine în toate, care sunt dovada cea mai înaltă a perfecțiunii. De acest tip este *Rodul Duhului*. Totul este cuprins în cuvântul *Rod*. El nu se obține prin efort, ci prin rămânere; nu prin îngrijorare, ci prin încredere; nu prin fapte, ci prin credință.» - S. Chadwick, în capitolul 30 din cartea *The Holy Spirit* de Arthur Walkington Pink (Bellingham, Wash.: Logos Bible Software, nedată)

„Dacă în inima ta există dragostea de adevăr, atunci vei vorbi despre adevăr. Vei vorbi despre fericita nădejde pe care o ai în Isus. Dacă ai dragoste în inimă, vei căuta să-l întărești și să-l zidești pe fratele tău în credința cea mai sfântă. Dacă este rostit un cuvânt în dauna caracterului prietenului sau fratelui tău, nu încuraja această vorbire de rău. Aceasta este lucrarea vrăjmașului. Cu blândețe, adu-i aminte celui ce l-a rostit că, în Cuvântul lui Dumnezeu, se interzice o astfel de discuție.” - Ellen G. White, *Ye Shall Receive Power*, p. 76

BIBLIA ȘI CARTEA ANULUI – STUDIU LA RÂND

Biblia: Psalmii 95-101

1. Despre cine se spune că L-au ispitit pe Domnul, deși văzuseră lucrările Lui?
2. Care este motivul pentru care lumea noastră este tare și nu se clatină?
3. Cine spune psalmistul că ar trebui să urle, să chiuie, să bată din palme și să strige de bucurie?
4. Despre ce anume spunea psalmistul că nu se va lipi de el?

Profeți și regi, capitolul 7

5. Ce face Domnul prin intermediul avertizărilor și îndemnurilor?